

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria. 2. Accusant Iudæi mulierem adulteram.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

moliri aliud quam quod Deus per se vel per ipsam qua nos regit Ecclesiam, ordinavit. Sic in nobis ordinat charitatem, & sanctitatem servatis servandis mediis. Non est autem, non est hoc ordinatum medium ad habendam sanctitatem, ut nos diu sacra privemus mensa, quæ idcirco potius frequentanda nobis est ut habeatur sanctitas. *Accedite ad eum, & illuminamini, & facies vestra non confundentur.*

Nec dicas optatam esse Confusionem, quæ ex retardato Sacramento gigneretur, cum præsertim ex propriæ retardatur indignitatis aspectu, quod cum sit etiam durum pati, sic poenitentia vis major augetur. Hoc enim verè dici non potest, nec tale sibi dictum constar; nam quisquis sic retardatur, vel multum vel parum esurit ac desiderat cœlestem cibum. Si parum esurit, parum dolebit de illo retardato, & sic frustra retardatur. Si multum esurit, profectò signum est multæ in illo puritatis & probitatis: At verò cur talis puritas retardetur ab illo cœlesti pane, qui ut edatur nihil amplius desiderat, quàm talem puritatem?

Quod si ultra inthes, illum qui parum esurit & parum dolet, forè in meliorem evasurum: Nonne & pejus haberi potest, cum præsertim

illo destituatur cibo qui robur & vita est anima? Quis non videt, quis non experitur quàm sic illud quod forè dicitur, dubium, & incertum, cum interim gratia Sacramenti, quæ certa est, jacturam facias? Nonne his tandem qui sic certa incertis, & constantia fortuitis obijciunt, illud Prophetæ quadret: *Vos qui dereliquistis Dominum, qui ponit fortunam mensam.* Quali à fortuna vel à fortuito casu expectarent quod præsens & certum mensa conferret Domini quem derelinquunt; vel quasi mensam illam, fortunæ subijcerent ut si quis forè vehementius desideret, tum accedat.

O quàm tutius & sapientius illud forè usurpabat qui de Imitatione Christi & de frequentia Sacramenti sic scribebat: *ideoque oportet me frequenter ad te accedere, & in remedium salutis meae recipere, ne FORTE deficiam in via, si fuero cœlesti fraudatus alimonia.* Et paulò post. *Necessarium mihi quidem est qui tam sæpè laboro & pecco, tam citò torpesco & deficio, ut per frequentes orationes & confessiones, ac sacram tui Corporis perceptionem me renovem, mundem & accendam, ne FORTE diutius abstinendo, à sancto proposito defluam.* Vide quæ ibi pulcra prosequitur.

If. 63.

L. 4. c. 3.

Multicini sunt vocati, pauci verò electi.

DE PAUCITATE SALVANDORUM

Vide in 2. parte, Dominica Septuagesimæ, ubi hæc eadem occurrit sententia, & hæc inde Veritas sæpe inculcanda proponitur:

Quæ causa est cur pauci salvi sint, hæc in te causa est cur ex illis forè non sis.

HAC HEBDOMADA, percurritur Caput octavum sancti Joannis, unde Considerationes & Veritates Practicæ depromuntur contra peccandi proclivitatem, & mundanos affectus.

FERIA SECUNDA.
DE MULIERE ADULTERA QVAM
JUDÆIS ACCUSANTIBUS ABSOLVIT
CHRISTUS.

NOCTE transacta in monte Oliveti, diluculo facto. Venit iterum Jesus in templum, & omnis populus ad eum, & sedens docebat eos. Adducunt autem Scribae & Pharisei mulierem in adulterio deprehensam, & statuerunt eam in medio & dixerunt ei, Magister hæc mulier modo

deprehensa est in adulterio. In lege autem Moyses mandavit nobis hujusmodi lapidare. Tu ergo quid dicis? Hoc autem dicebant sentientes eum ut possent accusare eum: Nempe ut ait sanctus Augustinus, animadvertent eum esse nimis misem, dixerunt apud se se eam dimitti consuevit.

N 2

Justi.

Justitiam non tenebit, quam lex jubet: ut verò mansuetudinem non perdat, in qua jam populis amabilis factus est, eam dimitti debere dicturus est; ita nos ad accusandum occasionem invenimus.

Hæc erat eorum malitia & stoliditas; ac contra vide Bonitatem & Sapientiam Christi. Jesus autem, inquit Evangelista, inclinavit se deorsum scribens in terra. Cum ergo perfoverent interrogantes eum, erexit se & dixit eis, qui sine peccato est vestrum, primus in eam lapidem mittat. Et iterum se inclinans scribebat in terra. Audientes autem unus post unum exibant incipientes à senioribus, & remansit solus Jesus, & mulier in medio stans. Erigens autem se Jesus dixit ei, Mulier ubi sunt qui te accusabant? Nemo te condemnavit? Quæ dixit, Nemo Domine; dixit autem Jesus, nec ego te condemnabo, vade & jam amplius noli peccare. Sic verò ad hæc pergit S. Augustinus, Non dixit non lapidetur, ne contra legem dicere videretur, absit autem ut diceret lapidetur, venis enim non perdere quod invenerat, sed querere quod perierat, Respondis ergo, qui sine peccato est, &c. Quasi dicat, puniatur peccatrix sed non à peccatoribus, lex implatur, sed non à pravaricatoribus legi.

Sic itaque sapientissime Dominus elusis adversariis servavit Mansuetudinem in liberanda muliere, & Justitiam in condemnando peccato; simulque nos ad uberrimam praxim tam multa docuit, ut non possint una Veritate comprehendi. Quia verò etiam quæ mulier proponendæ sunt Veritates, longius esset, si singulæ pro more solito probarentur, satis hic modo erit unicuique suam breviter declarationem subjicere.

PRIMA VERITAS PRACTICA.

Qui falso proximum accusat animo, licet verè, non minus tamen peccat quàm qui falsi accusat.

RATIO EST, Quia non minus peccat qui contra charitatem peccat, quàm qui contra Justitiam

Sed qui falso proximum accusat animo, contra charitatem peccat, Hoc est enim falsum habere animum, id est, pravum, fictum, malevolum, non rectum & sincerum, qualis erat Judiciorum animus cum hanc mulierem accusa-

runt, qui contra charitatem manifestè pugnant. Loquentes, dolos cogitabant.

ERGO qui falso proximum accusat animo, licet verè, non minus peccat quàm qui falsi accusat. Et tamen quàm multi iunt, & quàm tu sæpè, quos puderet proximum falsi accusare, falso tamen accusant animo, nec erubescunt, quia scilicet falsus ille animus soli Deo notus est, falsum autem cujus innocentem accusarent, potest hominibus notum fieri; Tu verò minus Deum times quàm hominem! Hæc sunt tamen peccata occulta quæ sæpè Deus citius & gravius punit, ut omnes intelligent ipsum nihil latere, nec esse opertum aliquid quod non tandem reveletur. Et sciens, inquit, omnes Ecclesia quia ego sum servans renes & corda, & dabo unicuique vestrum, secundum opera sua.

Observandum verò, particulam *minus* in propositionibus contentam, dupliciter posse capi; primò æqualiter ut qui falso proximum accusat animo non minus graviter peccat quàm qui falsi accusat, quod potest aliquando verum esse, sed non semper, propter damna quæ ex falsa possunt accusatione in proximum importari. Secundo similiter, ut non minus suo modo quisque peccet, quod semper verum est & semper cavendum ne sis Diabolo similis qui dicitur *accusator fratrum nostrorum*.

Licet verò verum id esset crimen cujus alium accusares, imò & licet aliquid inde quod accusares bonum proveniret, non esset tamen alienò & malo animo accusandus, nam quæ est

SECUNDA VERITAS PRACTICA.

Malo zelo bonum facere, pejus ex se est, quàm bono zelo malum perpetrare.

RATIO EST. Quia id pejus ex se est, quod sciens & malignè geritur, hoc est enim peccatum malitiæ, quod expressè D. Thomas affirmat esse gravius. Vide prima secundæ, quæstione septuagesima octava, articulo 4.

Sed malo zelo bonum facere, peccata est sciens & malignè. Non enim ignorat nec ignorare debet qui sic peccat, quo ipse feratur animo: qui autem bono zelo malum perpetrat non ita sciens peccat, imò se peccare nescit, quod licet non semper peccantem excuset, excusat tamen sapius,